

Očima dětí

Jsou jako děti, které sedí na tržišti a pokřikují na sebe: „Hráli jsme vám, a vy jste netancovali; naříkali jsme, a vy jste neplakali.“ (Lk 7,32)

Dívejme se na svět očima dětí, takovou radu jsem dal nedávno svým přátelům v jejich složité situaci a pak jsem o ní začal sám trochu víc přemýšlet. Zvláště ty maličké, které všechno vidí poprvé a mají doslova tajemný vhled, nemají vůbec problém s očním kontaktem. Nevím, jak to dělají, ale už od narození se dovedou rovně dívat okny naší duše hluboko za sítnici očí, kam dohlédne jenom Pán Bůh. Přičemž jejich pohled vůbec nesnižuje fakt, že nemají zkušenosti ani vzdělání a že dovedou zaostřit zatím jen na vzdálenost třiceti centimetrů z náruče maminky k její tváři.

Dívejme se na svět očima dětí, třebaže dospělí často skepticky říkávají: „Děti, děti, co vy víte o životě?“ Povzdech někdy povýšeného, ale častěji zdeprimovaného člověka nad těžkým životem, který je složitý, nesnadný a je náročné se v něm vyznat. Mnohdy by bylo lepší nevědět a nevidět. Jenomže chtět nechtě přijde doba, a nebude to dlouho trvat, kdy tatam bude průzračná jednoduchost, nekomplikovaná přímočarost a čistá prostota. Zatím si milé děti jen hrají na řemesla, na tatínka a na maminku, na dospělé, ale skutečnost přijde a nebude to vždycky hezký pohled. Zatím jsou ušetřeny toho, čemu se říká problematika života, náraz s realitou, jak nesnadné je zvládnout životní zkoušky, zabezpečit rodinu, obstát v konkurenci, zachovat věrnost vlastnímu slovu,

svědomí i manželskému partnerovi. Doposud jsou uchráněny skrytých zálužností komunální politiky, natož pak celého světa. Nemusejí se vyrovnávat s faktem, že dospělí při tom všem strašlivě pochybují o sobě, o Bohu a někdy dokonce i o tom, jestli vůbec má cenu žít a rodit děti. Neřeší dilema, zda je přivádět do prostředí bolestně nejednoznačného, nebezpečného a nejistého světa bez odpovědí. Pro děti, je ale zatím všechno krystalicky průzračné, těžko však říci, jestli jim závidět. Kdyby věděly...

Dívejme se ale i tak na svět očima dětí, třebaže ještě nevědí, co je to pozdní Adamova lítost. Tragická lítost zkušeného člověka, který už poznal, co je dobro i zlo. Bývaly sice doby, kdy člověk neměl tušení, jak chutná zakázané ovoce, ještě nepřekročil nepřekročitelnou mez, ty jsou však nenávratně pryč. Nevyrovnával se s hříchem a s jeho následky, teď musí. Kdysi nebyl ponořen do zmatku, jak rozumět Bohu, který řekl, že smrtí umře, jestliže sáhne po něčem, co mu nepatří, sáhl a překvapivě hned neumřel. Ale klidné spaní mu kazí svědomí. A aby toho nebylo málo, kdysi nebyl postaven před Jóbovsky nerozluštitelný rébus po smyslu nesmyslného utrpení, kdy ne každou bolest a soužení lze chápat jako trest za vinu. Teď však si klade otázky, na které neexistují odpovědi, protože je dospělý a už se nedokáže, ba dokonce neodvažuje jednoduše dívat na svět dětskýma očima.

Přesto však se dívejme na svět očima dětí navzdory tomu, že se všechno v životě musí rodit v bolestech a každá koruna je draze vykoupena potem. Dětský jednoduchý pohled bývá totiž často a překvapivě pravdivější než rádobý objektivní náhled dospělých, kteří se snaží ze všech možných úhlů zohlednit skutečnost kolem sebe. Učme se od našich dětí víře v dobrého Boha a nakonec i důvěře v člověka. Přemýšlejme, co si asi tak myslí o lásce tatínka a maminky, když zrovna mají spory a prožívají odcizení. Nechejme se poučit, neuhněme od zjednodušené pravdy, která bývá mnohdy pravdivější než ta naše dospěle komplikovaná. Dejme se obměkčit a pohnout dětským hraním na svatbu či na pohřeb a radujeme se s radujícími a plačeme s plačícími. Odvažme se spontánně odvázat k dětské bezprostřednosti a důvěřivé prostotě.

Dívejme se na svět a své starosti dětskýma očima. Takovou jsem dal radu svým přátelům a stojím si za ní. Může pomoci mně i vám. Zkusme se na všechno a všechny podívat jakoby poprvé, objevovat, zkoumat a dělat si nově úsudek. Při pozdravu neuhněme pohledem a navažme oční kontakt. Možná že nám to už tak snadno nepůjde, ale všichni jsme to kdysi uměli. A dovolme našim dětem, nově narozeným, ale i těm adolescentním, aby se podívaly i na náš život, nepřeslechněme jejich někdy zoufalé volání či jindy jedovaté glosy. Nevím, jak to dělají, ale dovedou se dívat okny naší duše velmi hluboko, kam dohlédne jenom Pán Bůh. A kdo ví, jestli to nakonec není sám Stvořitel, který se skrze oči nemluvnat, kojenců i kritických teenagerů nedívá do hlubin našeho dospělého nitra a nedává nám tak zakusit dotek absolutna.

Bronislav Matulík

Nová miminka v Soukenickém sboru

Od začátku roku přibýlo do našich rodin a sboru šest dětí

Já jsem Tomáš Manuel

Přeji Vám krásný den, narodil jsem se letos 5. dubna, celým jménem se jmenuji TOMÁŠ MANUEL („Many“, ne „money“, jak si myslela šéfová mé maminky) BERAN. Tomášek jsem i proto, že už jak jsem si v bříšku pořídil uši, tak jsem došťouchal rodiče naladit a poslouchat vážnou hudbu – prostě celý dědeček Tomáš Najbrt. Nejspíš ale časem dospěju k tomu, že se bude dům otřásat i jinými žánry a kočky si budou vzájemně zacpávat uši (máme 2 kocoury, ale 1 je tak velký, že na něm asi budu jezdit do školy...). S dědečkem Bohoušem Beranem plánuju chodit na ryby (maminka nás s nimi krmila tak, že je zázrak, že nemám žábry). A babičky Dášu N. a Lídu B. mám na mazlení a dobrůtky – babička Dáša říká, že „rozhodně nejsem líný se najíst“, navíc já po ní nadšeně lezu jako břečťan.

Manuel (hebrejsky Immanuel, evropská varianta Manuel, tj. „Bůh s námi“) jsem právě proto, že jsem byl v podstatě vymodlený – nejdřív se totiž báli naši a jejich „naši“, pak jsem se bál já (maminka musela ležet a pak už skoro viset jako netopýr, abych neměl antré už v zimě – brrr), no a pak se už báli všichni, včetně mé VIP tetičky Blanky, která si i několikrát denně užila téměř modlíci maraton. Z celého svého malého-velkého srdce Vám tak všem děkuji za Vaše modlitby a našemu společnému Pánu Bohu, že je vyslyšel.

Maminka si, už když jsem řádil u ní v bříšku, přála, abych rozdával radost kolem sebe, a snad mi to jde, můžete to přijít zkontrolovat, avšak já se tedy nejvíc nasměju, když někoho počůřám.

Co mě se týče, tak při kojení si rád házím nožku přes nožku a už se nemůžu dočkat, až místo u mamincina baru si budu dávat své 1. cappuccino, ale jestli budu po mém velkém tátovi, tak ten má nejradši „smrtáky“ (tj. malý kafe jako jsem já a silný jako táta). Už teď se na Vás všechny těším, až se uvidíme v klubu v Soukendě.

Moje motto: „Když nespím já, nespí nikdo.“

PS: Sice ještě neumím ani mluvit, ale táta už mi pořídil vlastní e-mail (maminka si sice přála plínky, ale táta usoudil, že toto je rozhodně důležitější a my chlapi spolu držíme basu), tak budete-li chtít, můžete mi též napsat: tomas.m.beran@gmail.com.

Tomáš Manuel Beran (diktováno mamince Šárce)

Valerie v Božích rukou

*Slyšte vy, kteří jste chováni již od života matky,
Od matčina lůna na rukou nošení:
Já sám až do vašeho stáří,
Až do šedin vás budu nosit.
Já jsem vás učinil a já vás ponesu,
Budu vás nosit a zachráním.*

Izajáš 46, 3–4

Ten verš jsem dostala několik dní před porodem od Pána Boha jako potvrzení, že všechno bude v pořádku. Já jsem měla na konci těžké těhotenství, udělali mi akutní císařský řez ve 34. týdnu těhotenství. Po operaci jsem se ještě dozvěděla, že malá nedýchala, ale po dvou minutách začala dýchat. Pan Bůh je úžasný a ukázal nám velkou milost, že ji vrátil k životu! Sláva Pánu! Když se Valinka narodila, vážila 1900 gramů a měřila 45 cm. Jméno Valerie znamená „silná“. A naše Valinka je nejen silná, ale i úžasná a my jsme vděční Pánu Bohu, že ji máme, je klidná a ráda papá :)

Stanislava Kostadinová

Modlitba pro Aničku

Naše Anička je pro nás odpovědí na dlouholeté modlitby. Především modlitby naší starší dcery Karin, která několik let vytrvale den co den uzavírala společné

večerní modlitby slovy „A Pane Bože prosíme, abys uzdravil mamince bříško, abychom mohli mít zdravé miminko.“ To už jsme bezpečně věděli, že přijde „Amen“. A i když se dlouho zdálo, že z medicínského hlediska je to téměř nemožné, Pán Bůh měl pro naši rodinu jiný plán. Jak říká Kazatel (3,11): „(Bůh) všechno krásně učinil ve svůj čas“ a tak věříme, že teď přišel ten správný čas přivítat v naší rodině Aničku. Narodila se celé tři měsíce před plánovaným porodem 1. 5. 2017 ve 27. týdnu těhotenství s váhou 980 gramů. Takže v době, kdy vychází tyto Sborové listy, měla být ještě v bříšku. Přestože nás svým předčasným příchodem dost překvapila a trochu vyděsila, věříme, že ji Pán Bůh drží ve svých rukou a nadále dotváří i prostřednictvím úžasných doktorů a sestřiček, inkubátorů a hadiček v nemocnici u Apolináře, kde Anička nyní pořád ještě je. Víme, že mnozí z vás se za Aničku a

za naši rodinu modlí a jsme za to moc vděční. Denně vnímáme, jak nás Bůh tímto obdobím provází a Aničce dopřává průběh bez větších komplikací, a my díky tomu doufáme, že bude snad už brzo moci jít domů. Kéž je i těchto pár řádků povzbuzením, že Bůh slyší a přiznává se k našim modlitbám. Budeme moc rádi, když na nás budete myslet i nadále.

Katarína Kunftová

Místo jednoho bráchy dvě sestřičky

Pán Bůh má smysl pro humor, měli jsme dvě dcerky a jednoho synka, tak jsme se rozhodli, že synkovi pořídíme brášku, moc si ho totiž přál. Jenže člověk mluví a Pán Bůh mění! A tak místo jednoho chlapečka máme další dvě holčičky. To, že má Bůh smysl pro humor, je zřejmé i z dat narození našich dětí – 10., 11., 12. a 13. dubna – zkrátka jedna veliká narozeninová párty v dubnu každý rok. Jsme vám moc vděční za to, jak jste nás nesli na modlitbách během těhotenství a porodu. Z dvojčátek máme velikou radost, je to zkrátka dvojité požehnání.

Lenka Novotná

Spokojený Benjamin

S vděčností jsme 5. května 2017 přivítali do naší malé rodinky syna Benjamína Touška. Jako věřící rodiče považujeme tuto událost za zavazující požehnání. Věříme rovněž, že dvouletá dcerka Miriam jistě také ocení narození sourozence.

Po šesti nedělích je Benjamin klidným, spokojeným a prospívajícím miminkem a maminka Jindra o něj s radostí pečuje. Tatínek Daniel je jednoduše spokojený!"

Děkujeme za zájem a přejeme celému sboru v Soukenické krásné a požehnané léto, jsme rádi, že mezi vás patříme.

*Daniel, Jindra, Miriam
a Benjamin Touškoví*

Z Ruska do Čech a zpátky

Rozhovor s Anatolijem Nikoforovem po šestnácti letech služby ve sboru

Jak ses stal křesťanem?

Narodil jsem se v obyčejné nevěřící rodině v Rusku. Rodiče sice nebyli komunisti, ale nebyli věřící. Vzpomínám si, že jsem se jako malý ptal maminky, jestli existuje Pán Bůh. Odpověděla mi, že neví, ale že nějaká síla tam nahoře určitě existuje. Její odpověď se uložila do mé paměti. Taky je pravda, že jsem si chtěl přečíst Bibli, ale v Rusku to bylo zakázáno a do žádného křesťanského sboru jsme nechodili.

Kdy nastalo tvé setkání se skutečným křesťanem a kdo to byl?

To se stalo až tady v Čechách. Manželka Zina sice začala chodit do baptistického sboru hned po rozpadu Sovětského svazu, ale já jsem to nebral nijak vážně. Ale tady v Čechách, kam jsme se nastěhovali, jsme udělali špatné zkušenosti s podnikáním. Dopadlo to tak, že jsme utratili všechny prostředky, které jsme si vzali s sebou z Ruska. Před tím si ale Zina našla s pomocí bratra Světlíka tento sbor v Soukenické, kam začala hned chodit. Občas jsem ji sice v neděli do sboru přivezl autem, ale většinou šel do hospody, jen někdy jsem šel s ní dovnitř. Líbilo se mi sice, jak tam zpívali, ale necítil jsem hned Boží volání.

Jak to nastalo, že Bůh k tobě promluvil?

To bylo tehdy, když jsem utratil všechny prostředky k podnikání. Tehdy jsem se zoufale modlil a plakal před Bohem. Ptal jsem se, co mám dělat? Vrátit se zpět do Ruska, to by byla pro mě hrozná hanba, odešel jsem za lepším životem a vracím se jako žebrák. Nevěděl jsem, co s tím, plakal jsem a modlil se. Chodil jsem častěji do sboru, modlil se a Pán Bůh odpověděl. Skrze lidi, kteří nám začali pomáhat. Uvěřil jsem, byl pokřtěn spolu se sourozenci Touškovými, a stal jsem se členem soukenického sboru. To bylo za kazatele Broňka Kalety.

A kdy ses stal správcem sborového domu?

Před asi šestnácti lety odešel Daniel Prudil a sbor začal hledat nového správce budovy. Podal jsem žádost o tuto práci a po třech měsících byl přijat. Asi to nebylo pro staršovstvo jednoduché, protože to bylo poprvé, co nečech z Ruska žádal o takovou službu.

Když bydlíš v církvi, dobře sbor poznáš. Jaké tedy je soukenické společenství?

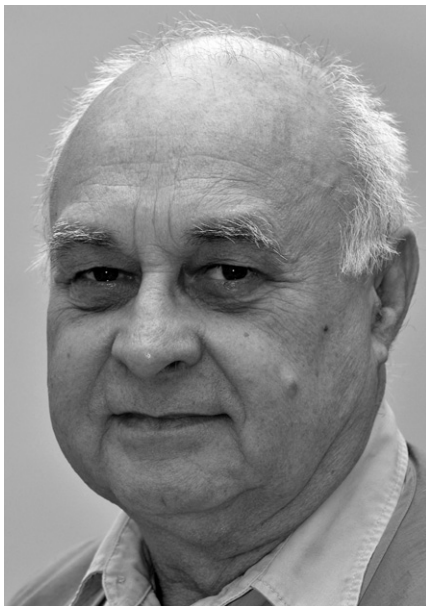
Je velmi různorodé. Každý člověk je celý svět. Nedá se to povědět jednoznačně. Ale mám ho rád, protože zde byl počátek mého křesťanství. Od počátku se mi líbila vzájemná tolerance, lidé se zde k sobě chovali úplně jinak než ve světě. Ale jak to tak chodí, někdy se lidé i v církvi chovali úplně stejně jako ve světě, a to se mi samozřejmě nelíbilo.

Po nějaké době se zde začal scházet ruský mluvící sbor. Jaký vidíš mezi nimi rozdíl?

Zdá se mi, že v ukrajinském sboru, když má člověk pokání, má upřímnější vztah s lidmi i s Pánem Bohem. Na druhé straně ale naše sovětská nevychovanost vztahy kazí...

Nyní po odchodu Ziny se připravuješ s Emikem a Tasjou na návrat do Ruska, jak to plánujete?

Vidím v tom stěhování Boží ruku. Mám v Rusku děti a vnoučata, ale oni nechodí pravidelně do shromáždění. Vidím potřebu a povinnost pečovat o jejich duchovní stav, cítím se tam potřebný víc než zde. A nebude to snadné, protože tam je takový maličký sboreček, většinou ženy ve starším věku, a kazatel tam nebydlí a dojíždí jen v neděli z Volgogradu, takže nějaká duchovní práce se tam moc nekoná. Tam vidím své nové místo, třebaže vím, že tam budu mnohem hůř zajištěn materiálně.

Jak se připravují na stěhování Emik s Tasjou?

Emik má tady mnoho kamarádů a do Ruska nechce. Ale já to vidím tak, že ho tam naučím nějaké řemeslo, tady si dodělá základní školu, v Rusku bude taky chodit do školy a pak se uvidí. Hledá sám sebe, vyrovnává se i s vírou v Boha. Tasja, zdá se, nemá takové starosti, bývala také častěji v Rusku.

Máš na mysli, že by ses někdy vrátil do Čech, nebo už zůstaneš v Rusku?

V Čechách je pro mě po mnoha stránkách život komfortnější, jenomže nyní vidím, že Boží povolání je pro mě v Rusku. Víím, že své děti zachránit nemohu, to může jen Pán Bůh, ale chci pomoci.

Co bys přál soukenickému sboru?

Nic nového bych nevymýšlel, jen více se modlit a Pán Bůh všechno ostatní zařídí. Víím, že je v poslední době problém mnohých sborů, že postupně odcházíme od Pána Boha, což se projevuje ztrátou horlivosti na modlitbách.

Děkujeme za rozhovor i tvou službu ve sboru a přejeme tobě i tvé rodině, aby vás Pán Bůh provázel a abyste nacházeli pro sebe i děti dobrou Boží vůli.

Bronislav Matulík

Svědectví Pavla Venera

Pán Bůh 11. května 2017 odvolal někdejšího správce soukenického domu

Narodil jsem se v roce 1938 věřícím rodičům Josefu Vernerovi a Lydii rozené Špačkové. 42 let byl mým domovem též sbor Jednoty českobratrské, nyní Církve bratrské v Praze 1 Soukenické ulici. Jelikož jsem vyrůstal ve věřící rodině a křesťanském sboru, nikdy jsem nepochyboval, že Pán Bůh je a Pán Ježíš Kristus je Spasitel světa. První zastavení, že osobně potřebuji Pána Ježíše, bylo, když se mé starší sestry vrátily z letního biblického kurzu na Valašsku, kde přijaly Pána Ježíše za svého spasitele a mě a mé mladší sestře o tom vyprávěly.

Dalším zastavením pro mě bylo, když jsem četl povídku bratra Karla Kolmana „Jakým bych chtěl být.“ Tu jsem pak stále opakovaně četl, neboť jsem se viděl v tom chlapci Jardovi. Pak to bylo svědectví bratra Jiřího Beni, který byl na vojně v Praze a chodil k nám do dorostu v Soukenické. Tehdy v Soukenické dorost navštěvovali mladí lidé až do svatby.

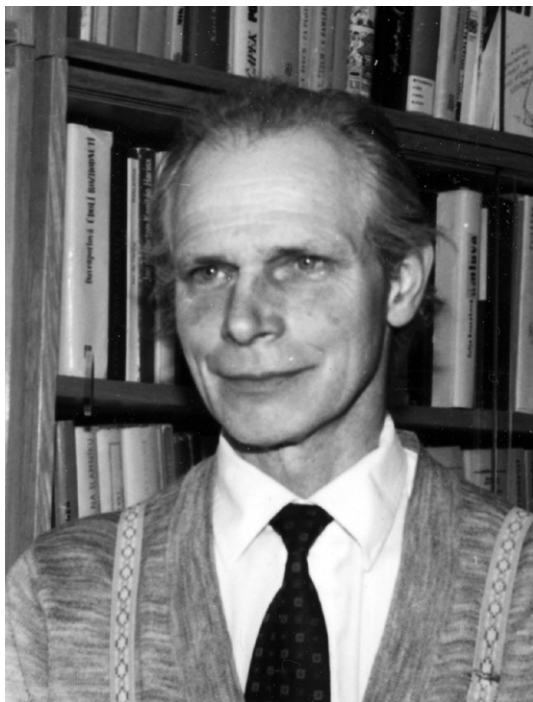
Rozhodující duchovní boj jsem bojoval v noci po nedělním večerním shromáždění v Rakovníku. K ránu mi Pán Bůh dal vítězství a Pán Ježíš Kristus se stal mým osobním Spasitelem a Pánem. Během téměř celých následujících prázdnin v roce 1953 jsem byl na Jizerce, kde jsem mohl prožít obecenství mezi mládeží naší církve. Po prázdninách jsem nastoupil na dopravní školu do Valtic. Tam jsem neměl žádné obecenství mezi věřícími a domů jsem se dostal jen jednou za měsíc, pouze na neděli. Škola byla tehdy i v neděli. Během dvou let jsem pozvolna opouštěl Boží cesty. Pán Bůh mě však neopustil.

O prázdninách v roce 1955 jsem opět mohl být na letní brigádě s mládeží naší církve, tentokrát na Kubově Huti. Tam mne Pán Bůh znovu uvedl na Boží cestu. Na duchovní poušti ve Valticích jsem byl již jeden rok. Maturitní ročník jsem prožil v Brně, kde jsem mohl být každý večer a celou neděli v obecenství bratří a sester brněnského sboru Jednoty českobratrské. Po maturitě jsem základní vojenskou službu absolvoval v Pardubicích, kde jsem mohl každou vycházku být v obecenství bratří a sester kazatelské stanice Jednoty českobratrské i baptistického sboru.

V roce 1958 jsem byl přijat za plnoprávného člena Jednoty českobratrské ve sboru Praha 1 Soukenická 15. Po pěti letech jsem byl zvolen do staršovstva pražského sboru. V té době jsem navštěvoval kurz pro bratry starší pražských sborů na pomoc sloužícím bratřím, který vedl bratr kazatel smíchovského sboru Karel Sita. Bratr kazatel Josef Michal mě pak začal pověřovat vedením některých biblických hodin a službou slovem na kazatelských stanicích v Kralupech nad Vltavou a v Nových Ouholících.

V roce 1964 jsem se oženil s Lydií Šimovou. Pán Bůh v ní mě dal vzácnou a statečnou manželku. Neměla to se mnou lehké, byli jsme si však oporou, když jsme prožívali různá těžká období. Pán Bůh nám daroval 3 děti Lenku, Jendu a Růt. Díky Bohu i přes má různá selhání jdou po Boží cestě spolu s věřícími partnery. V roce 1970 jsem ukončil dálkové studium na Vysoké škole dopravní v Žilině.

V roce 1971 jsem se stal vedle civilního zaměstnání správcem sborového domu v Soukenické ulici. V roce 1975, když nám odešel provozář, který se staral o úklid a topení, jsem zvažoval civilní zaměstnání opustit a stát se zaměstnancem sboru. Tento krok mě byl mnohými rozmlouván, ale po modlitbách s manželkou jsem tak učinil. V roce 1980 bratr kazatel Medek, který administroval klatovský sbor, vyzýval, zda by někdo byl ochoten vypomoci kazateli klatovského sboru se sušickou kazatelskou stanicí. Sbor v Klatovech v té době neměl systemizaci kazatele, a proto bratr kazatel František Marek musel mít civilní zaměstnání a sušické oblasti se mohl věnovat jen minimálně. S klatovským sborem jsem se dohodl a s pražským sborem jsem se rozloučil. V Sušici jsem byl zaměstnán v podniku Solo Sušice. Odpoledne jsem navštěvoval staré bratry a sestry, jež pro svůj věk a zdravotní stav nemohli navštěvovat bohoslužby. Také jsem se v klatovském sboru a jeho kazatelských stanicích v Sušici a Švihově podílel na službě slovem.

Později jsem se dostal do sporu se staršovstvem v otázce kazatelské stanice v Sušici. Spor se stupňoval a tak jsem byl kázněně a nakonec i vyloučen. Bylo to pro mě velice bolestné, ale Pán Bůh mi dal sílu odpouštět a milovat. V té době pro mě bylo povzbuzením, že Pán Bůh v Pošumaví a posléze i v Sušici začal přidávat mladé křesťany. V roce 2011 bylo mé členství obnoveno.

Nyní již dva a půl roku žiji u syna Jana zde v Hradci Králové a proto jsem se rozhodl převést členství v Církvi bratrské z klatovského sboru do zdejšího sboru v Hradci Králové. Tak jako jsem si zamiloval a miluji svůj mateřský sbor v Praze 1, Soukenické ulici i sbor v Klatovech včetně stanice v Sušici, kde se práce rozvíjí a nyní usilují stát se samostatným sborem, tak chci milovat i zdejší sbor v Hradci Králové.

Nakonec bych chtěl uvést, že vlastně mé kořeny jsou zde ve východních Čechách. Oba dědečkové i obě babičky jsou zde ve východních Čechách rodáky. Dědeček Jindřich Špaček s babičkou Annou rozenou Davidovou ve zdejším sboru měli v září roku 1897 svatbu.

Pavel Verner, 2014

Moc Ducha v slabosti těla

Ohlasy letnic ve slovech a fotografiích

Moc mě zaujala jeho (P. Jašek) absolutní důvěra, že Pán Bůh je s ním, jeho důvěra v moc modlitby a evangelia, se kterou čelil jakýmkoliv útokům nebo utrpení. Obdivoval jsem taky jeho odvahu, se kterou přinášel evangelium komukoliv, koho mu Bůh postavil do cesty.

Mirek Beran

V životě mě moc chlapů nerozbrečelo, ale bratru kazateli Danielu Kaletovi se to podařilo. Přišlo mi dojemné, že v době velkého důrazu na osobní individualitu a kariéru se lidé semknou a prosí společně za někoho, koho do té doby ani moc neznali, obětují pro něj svůj drahocenný čas i pohodlí. Jsem vděčný Bohu, že jsem v téhle křesťanské partě.

Ladislav Veselý

Přemýšlím o tom, jak se změnilы modlitby a motivy Petra Jaška během dlouhého čtrnáctiměsíčního uvěznění. Nejdříve ve víře a naději prosil, aby se mohl brzo vrátit domů ke své rodině, postupem času se začal mnohem víc modlit za to, aby si ho Pán Bůh v somálském kriminále používal, a aby tam byl pro druhé svědectvím o Kristu. Někdo by třeba řekl, že u něj nastala fáze prizonizace, že si zkrátka zvykl, ale mně se zdá, že to byla pozoruhodná Boží škola, kdy přestávalo jít především o jeho zájem, ale o Boží vůli.

Bronislav Matulík

Vikářský slib v Neveklově

Slavnost v Neveklově 11. června 2017

Především děkuji našemu Pánu, že si mě používá ke službě i přes mé chyby a nedokonalosti. Děkuji kazatelům Pavlu Černému a Bronislavu Matulíkovvi a staršovstvu za důvěru a doporučení. Děkuji radě Církve bratrské, že mi otevřela vstup do vikariátu. Slavnostní slib vikáře se konal v Neveklově, což mi umožnilo pozvat hosty z města i okolí. Někteří byli v církevní budově na bohoslužbě poprvé. Pozvání přijali také významné osobnosti – neveklovský starosta ing. Jan Slabý s chotí, místní katolický farář p. Jindřich Brandejs a vedoucí společnosti Allcomp ing. Vladimír Červinka. Přijeli také mnozí přátelé z mateřského sboru ze Soukenické. Všichni, kdo přijeli, mi udělali velikou radost.

První část programu probíhala v modlitebně a druhá na zahradě. Program slavnosti byl moc pěkně sestavený, pestrý, měl jiskru, tempo i styl. V programu se střídalo mluvené slovo s hudbou Tomáše Najbrta, kterého doprovázeli zpěvem manželé Matulíkovvi a Věra Matulíková hrou na pianino. Vikářský slib jsem skládal tajemníku rady Petru Grulichovi. Bohoslužba měla příjemnou atmosféru. Podle některých ohlasů hostů soudím, že se jim slavnost líbila.

Rovněž zahradní část se vyvedla po všech stránkách pěkně. Pěkné počasí, vepřové na rožni a další laskominy. Ale především to byla skvělá příležitost se sejit s přáteli. Omlouvám se všem, kterým jsem se nemohl věnovat, nebylo to v mých silách.

Děkuji touto cestou všem, kdo přispěli pohoštěním, nebo přípravami. Tato akce ve mně zanechala hřejivý pocit u srdce. Uvědomil jsem si, jaký je to úžasný dar mít přátele a být součástí takového společenství. Děkuji Bohu za Soukenickou i Neveklov. Děkujeme, že jste nás tehdy před čtyřmi roky přijali a dali nám velkou důvěru. Jsme také moc vděční za nové přátele z Neveklova a okolí. Je to velká milost od Boha. Kéž Pán dá, aby jednou, alespoň někteří poznali lásku a milost našeho Pána Ježíše.

Tomáš Trávníček

Sportovní odpoledne

Děti i dospělí si přišli na své v Jízdárně v Radonicích

V sobotu 17. 6. úspěšně proběhla sportovní sborová akce, která se pořádala v jezdeckém parku v Radonicích. Sobotě předcházelo několik pěkných dní, ale samotný den D byl, co se počasí týče, hodně nejasný, a tak jsme byli rádi, že nám nakonec i trochu svítilo sluníčko a podmínky pro sportování byly ideální.

Sešlo se nás asi čtyřicet nebo padesát a zahájili jsme společnými chválami a slovem Tomáše Trávníčka. Poté se většina z nás zapojila do fotbalového a volejbalového utkání, děti si našly svoje vyžití v připravených hrách i v samotném areálu parku a úplně všichni jsme našli zalíbení v připraveném jídle! Byla to skvělá příležitost, kdy jsme si mohli udělat čas na přátele, se kterými se často jen pozdravíme ve shromáždění, ale na víc nám z různých důvodů nezbývá prostor. Abychom se o sobě dozvěděli i něco úplně nového, zahráli jsme si vtipnou „rychlohu“, která odhalila například to, kdo z nás je ranní ptáče a kdo naopak sova nebo to, že většina zúčastněných byla narozena v dubnu.

Myslím, že jsme si to užili a těším se na další podobnou akci!

Martina Caltová

Depeše z plavby Jiřího Čecha

Depeše III.

Tohle hlášení z plavby je drobátko podvod. Píšu ho totiž nikoliv z lodi, ale z Prahy (vlastně ne z Prahy, ale ze Žižkova). Vymlouvám se (sám sobě) na to, že v posledních týdnech jsem se v půldenních pauzách mezi turnusy nedokázal soustředit. Faktem je, že jsem se vždycky musel sbalit, předat loď, přejet do jiného přístavu, převzít další loď, nastěhovat se do ní, eventuálně stihnout přeprat se a už tu byla další posádka. Zbývají čtyři turnusy a byly opět kurzy. Týdenní kurz vypadá tak, že se snažím spojit „výuku“ s pěkným čundrem. Tak, aby si frekventanti zažili a vyzkoušeli zájždění k molu v marině, noc na kotvě, různé režimy plavby vzhledem ke směru větru a kurzu lodi. Jednu noc nekotvíme, ale vypluje mimo ostrovy na otevřené moře, aby si mohli vyzkoušet a prožít noční plavbu. Každý den tak tři hodiny je nalejvárna teorie, na kterou se jich bude ptát zkušební komise v pátek v Zadaru na kapitanátě. Technická stránka není problém. Složitější je to, co se týče společenské stránky. Sedm až devět lidí je odsouzeno být týden nepřetržitě v doslova fyzickém kontaktu. Jedinců, kteří se neznají a mnohdy brzy zjistí, že by si spolu na kafe nesedli. Často se „odkopou“ okamžitě. Obvykle mají sebevědomí úspěšných suverénů, kterým nebude nikdo nic povídat. Často bývají ověšeni zlatými řetězy a obaleni značkovým textilem. Znameníť je taky čeleď „frikulínů“. Frikulín se pozná podle toho, že neustále ujišťuje okolí, že on je „free“, „cool“ a „in“. Abych se neutopil v jeremiádách, tak řekněme 50 % posádky jsou normální lidi, se kterými je příjemná spolupráce.

Rozhovory v kokpitu, nebo v kajutě mi samozřejmě dávají příležitost. Mám už vyzkoušeno, že mi nahrává, stočí-li se rozhovor na mezinárodní situaci. Samozřejmě dojde na konflikt islám – křesťanský svět. Pak už se stačí jen zeptat: „Co to vlastně znamená „křesťan“? Pokládáš se ty za křesťana?“ A už je rozhovor tam, kde jsem ho chtěl mít. Opakovaně se mi potvrzuje to, o čem píše Tomáš Halík. Totiž že mnozí, kteří se prohlašují za ateisty, jsou vlastně „něcisti“. Připouštějí, že tu asi „něco“ je. Pak už je jednoduché dát najevo, že já to „něco“ znám a vím kdo to je.

Příští týden odjíždím do Německa, na Balt. Je přede mnou čtrnáctidenní plavba do Švédska. Chtěl bych se zastavit ve Visby na Gotlandu a pak dojet do Stockholmu. Uvidíme, ale o tom jak to vyšlo, až v příští zprávě.

Depeše IV.

Vyplováme v sobotu 10. 6. z Breege na Rujaně. Zájezd je vypsán pro ne úplné začátečnický. Posádku tvoří 7 kluků. Většina z nich už se mnou někde byla, takže si od toho slibuji relativně klidné dva týdny. Po dvouhodinovém promotorování plavebními drahami, kde místy dva metry za bójí stojí rackové po kolena ve vodě, nasazujeme plachty a na výhodný zadoboční vítr upalujeme na severovýchod. Čtrnáctimetrová loď je v dobrém stavu a hned druhý den ujedeme neuvěřitelných 160 námořních mil (296 km) za 24 hodin. V úterý v 5 hod. ráno se konečně vyvazujeme v přístavu Visby na Švédském Gotlandu. Staré Visby je památkovou rezervací pod

patronátem Unesca. O pohnuté historii svědčí nejen to, že ve středověku patřilo do svazku hansovních měst, ale zejména ruiny sedmi obrovských kostelů. U každého je cedule, informující kdy byl kostel založen, komu byl zasvěcen. Nápadné je, že u všech je bez dalšího komentáře stejné datum, kdy vyhořel. Mám dojem, že se místní drobátko stydí za svou minulost. Za reformace do nich totiž hodní protestanti nahnali zlé katolíky a sílu své pravdy dokázali tím, že kostely nad nimi zapálili.

Druhý den vyplouváme na sever. Po nějakých 70 mílích (130 km) se dostáváme do skér. Skéry jsou džungle desetitisíců ostrovů a ostrůvků od velikosti psacího stolu po několik kilometrů v průměru. Balvany šedorůžové žuly. Pokud je ostrov větší než sto metrů, je obrostlý vřesem, borůvkám a borovicemi. Jana by dodala „a houbami“. Faktem je, že ví, o čem mluví. Můžete se jí zeptat. Jeden musí neustále měnit směr (tedy pořád navigovat), aby se v chaosu skér neztratil a neposadil loď na balvany pod hladinou. Ve čtvrtek se ve 4.00 ráno vyvazujeme v marině ve Stockholmu. Po pár hodinách spánku se jdeme podívat do vsi. Po celodenním courání a konečně jedné noci vyspání vyrážíme ráno v 7.00 zpátky. Čeká nás asi deseti hodinové kličkování skérami a v pozdním odpoledni se dostáváme na volnou vodu. Dojet na malý ostrůvek Utklipan nám trvá noc, den a následující noc se hodinu po půlnoci vyvazujeme v miniaturním přístávku, kam se víc než 10 lodí nevejde. Na ostrůvek jsme zajeli z toho důvodu, že kromě majáku je na něm rezervace mořských ptáků a tuleňů. Ptáci řvali jako o závod a když jsme se blížili k jejich hnízdišti, útočili na nás. Hlavně rackové. Tuleňů, válejících se po balvanech jsme pár viděli. Další den jsme zajeli do (mezi ostrovy nádherně usazené) Karlskony. Původně jen s úmyslem dočerpát pitnou vodu, ale nakonec z toho bylo půl dne v pěkném námořním muzeu. Další zastávka je na (dnes) půvabném ostrově Christiansee. V minulosti to byla námořní základna, odkud Dánové ovládali Balt.

Je úterý večer, pánové courají po ostrově a já sedím v kajutě a smolím tuhle zprávu. Čeká nás ještě zastávka na Bornholmu a návrat do domovského přístavu. S počasím to tentokrát (zatím) vyšlo. Pokud byl vítr silnější, měli jsme ho ze zadu, nebo ze zadoboku, takže jsme upalovali jako dráha. Pánové měli štěstí, že za celou dobu (zatím) Balt neukázal, co umí. Do dneška máme upluto něco pod 1000 mil, což je docela slušný výkon. Pozitivem je, že se plavba obešla (zatím) bez krizových, nebo technicky náročnějších situací a i interpersonální vztahy fungují (tj. nejdeme si navzájem na nervy). V pátek večer končíme, v sobotu předávám loď a jsem v naději, že se v neděli uvidíme v Soukenické, než zas odjedu na jih.

Všechny zdraví

Jirka Čech

Šlusfest

čili pohov hlasivkám

Prázdniny jsou přede dveřmi, a i když většina dospělých si neužije volna tolik jako děti, tak v některých oblastech volno stejně nastane. Dokonce i když by si někteří z nás přáli pokračovat. Jedná se o náš pěvecký sbor. Inu ve středu 21. 6. jsme se rozloučili s tímto pěveckým rokem a necháme hlasivky pár týdnů odpočívat.

Ale řeknu vám, že rozloučení to bylo víc než stylové. Počasí nám přálo, a proto jsme na dvoře roztopili tři grily, naložili spoustu masa, napekli něco chleba, buchet, udělali si domácí ledový čaj a... pak to přišlo. Postavili jsme se na schody před modlitebnou a začali zpívat. Přiznám se, že tohle zpívání venku na schodech mělo neuvěřitelnou atmosféru. Okna v okolí se začala zaplňovat lidmi a venku na ulici se lidé zastavovali, aby si nás poslechli. A mě napadlo, že tenhle náš dvoreček přímo vybízí k podobným „open-air koncertům“ pro naše nejbližší okolí, které někdy ani netuší, že je v jejich blízkosti modlitebna, ve které se toho docela dost děje, a přesto je to místo, kde se dá najít radost, pokoj a vnitřní mír.

Už se moc těším na příští zpívání na schodech.

Petra Veselá

O tvrdohlavém muži, jeho přátelích a vzorech

Jiří Hlavnička

Kniha je radostným svědectvím z „neradostné“ doby koncem minulého století. Z této doby autor vyzdvihuje požehnání z osob, událostí a vztahů, které jej utvrzovaly ve víře.

Kniha není strohou autobiografií, je-li jí vůbec, ale je popisem toho jak jeho sportovní, vojenský občanský, a duchovní růst byl „prosvětlován“ jasným paprskem, svítícím do tmy a nesvobody tehdejší kolektivizace i normalizace. Kniha zachycuje krásné a důvěrné kontakty s osobami víry různých církví. Popisuje atmosféru ve Spojeném mužském sboru, mezi přáteli v redakční radě Kostnické jednoty, sborem v Soukenické a dalšími událostmi a osobnostmi. Tento paprsek „JASU,“ vedl autora k osobní a duchovní „aktivaci.“ Právem proto motto knihy je: 12. verš Žalmu 139. Žádná tma pro tebe Bože, není tmou! Noc jako den svítí.

Kniha v rozsahu 146 stran je v provedení lepené vazby, hojně ilustrována fotografiemi. Vydal Jirkapress, režijní cena 90 Kč, kontakt Jirkapress@seznam.cz nebo osobně.

Císařův rada

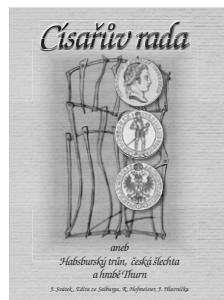
J. Svátek, hraběnka Edita ze Salburgu, R. Hofmeisera a J. Hlavnička

Kniha je vzpomínkou na dobu reformace, která před 400 lety ovlivnila jak duchovní, tak občanské dění našeho národa. Autoři popisují na přebězích tří generací šlechticů a měšťanů naděje i prohry této doby. Příběh je zasazen do tehdejšího panství Březnice a Rožmitálu, tedy rodů Jiřího z Lokšan a Floriána Gryspeka, jeho syna a vnuka. V knize není opomenuta událost, počátku manželského vztahu arcivévody Ferdinanda a jeho sličné a bohaté nevěsty Kateřiny, které se odehrává na zámku v Březnici. Pro věrné dobové pozadí tehdejšího života, jsou zde použity příběhy tehdejších řemeslníků, a jako obrazové dokreslení doby je v knize hojně použito mincí a medailí panovníků a šlechticů, které se váží na uvedené období jejich vlády.

Autor zvolil zcela úmyslně třígenerační pohled na tuto dobu, aby bylo zřejmé, jak vývoj událostí měnil a přetvářel jednotlivce a měnil hlavně jejich osobní religiozitu i celou společnost. Příběhy popisovaných postav jsou vsazeny do doby před i po Bílé hoře a před obdobím nazývaným třicetiletá válka.

Vydal Jirkapress v roce 2017, 200 stran, režijní cena 115 Kč, kontakt: Jirkapress@seznam.cz nebo osobně.

Jiří Hlavnička

NAROZENINY

Bartoš Pavel	2. 7.
Bauerová Ivanka	2. 7.
Beranová Marie	2. 7.
Liguš Ján	2. 7.
Skalická Eva	3. 7.
Kubový Vlastimil	4. 7.
Plichtová Květuše	4. 7.
Šíma Petr Ing.	5. 7.
Mikulecký Blahoslav	9. 7.
Davidenko Jiří	11. 7.
Holan Marek	12. 7.
Bíbová Anna	13. 7.
Jiroušek Milan	14. 7.
Beranová Ludmila	20. 7.
Pavličková Veronika	21. 7.
Čermáková Magdaléna	22. 7.
Vovsová Rut	22. 7.
Sedláček Jakub	24. 7.
Meierová Jana	27. 7.
Kraus Adam Daniel	28. 7.
Žďánská Ludmila	29. 7.
Luke Veronika	29. 7.
Beran Lukáš	31. 7.
Šímová Jiřina	31. 7.
Boučková Alice	2. 8.
Beranová Pavla	4. 8.
Fritschová Jolana	5. 8.
Tezner Josef	6. 8.
Broukalová Květoslava	7. 8.
Luke Matěj	10. 8.
Najbrt Vladislav	10. 8.
Pavličková Adéla	11. 8.

Informace ze staršovstva

Setkání s Jeffem Griffithem – staršovstvo diskutovalo s Jeffem o připravované spolupráci v Kralupech a o obnovení misijní služby. Jeff s rodinou plánují příjezd začátkem srpna a zahájení služby od září, hledají bydlení (dům) v Kralupech a okolí. Staršovstvo s Jeffem podepsalo smlouvu o spolupráci.

Svatby – staršovstvo schválilo sňatek Blanky Tauerové a Kamila Jacka, který se bude konat 2. 9. 2017. Přípravu vede kaz. Pavel Černý. Staršovstvo projednalo žádost Elišky Kočí a Ondřeje Pohla a schválilo jejich sňatek. Se snoubenci se sešli zástupci staršovstva. Svatba bude 8. 9. 2017, snoubence oddá kaz. Radislav Novotný.

Kralupy – činnosti projektu M4 byl v rámci stanice ukončen, staršovstvo nyní jedná o zřízení Rady stanice podle nového Řádu CB.

Neveklov – v Neveklově v květnu navštívil Jeff Griffith obchodní akademii. Vikář Tomáš Travníček připravuje program v synagoze na letošek a příští rok.

Podpora ET/Kostnické jiskry – staršovstvo souhlasilo s platbou 1000 Kč za naše inzeráty.

Možnost instalace zahrádky pro kavárnu Cesty domů ve dvoře – staršovstvo souhlasí, jen bude třeba pečlivě projednat umístění. Staršovstvo vítá otevření našeho dvora pro návštěvníky.

Naladění a oprava klavírů – staršovstvo se obrátilo na Petra Bischofa z Jaroměře, který během září a října klavír ve Velkém sále a piano v Jídelně opraví a naladí.

Sborová dovolená – staršovstvo projednalo a schválilo program na téma: Falešné obrazy Boha.

Ustanovení tábora dorostu – staršovstvo ustanovilo vedení tábora dorostu, který se uskuteční od 3. do 14. července 2017.

Zorganizovat manželské večery ve sboru na podzim 2017/jaro 2018 (viz zkušenosti Neveklov/2016).

Rozhovor s Martou Skalickou o besídce – sestra informovala staršovstvo o proběhnuvším školním roce a o přípravě na školní rok nadcházející a o změnách učitelů. Jsme velmi vděční za službu sestry a všech učitelů a přejeme jim Boží požehnání, a aby přes prázdniny načerpali nové síly.

Noc kostelů – přišlo na 180 lidí, nejvíce na večer chval. I příští rok chceme naše prostory otevřít.

Zlínská kapela Marnatosnaha – pozveme na začátku Adventu zlínské hudebníky a zpěváky, aby posloužili v našem sboru koncerty i při bohoslužbách.

Správce sboru – staršovstvo projednalo a schválilo pozici i základní požadavky na budoucího správce budovy v soukenické včetně organizace provozu ve sborové budově.

Pravidla soužití s ukrajinským sborem – staršovstvo projednalo pravidla a možnosti budoucího soužití našeho a ukrajinského sboru. V nejbližší době se sejdou v té věci zástupci obou staršovstev.

Letní práce ve sborovém domě – bude se upravovat vjezd do dvora, schody a rovněž se budou konat některé práce i ve sborovém domě.

Příští staršovstvo – v létě podle potřeby a pak v pondělí 4. 9. 2017.

Staršovstvo

NAROZENINY

Kubová Marta	13. 8.
Kejř Pavel	14. 8.
Verner Kryštof	15. 8.
Wagnerová Marie	15. 8.
Hlavničková Bohuslava	16. 8.
Beran Daniel	19. 8.
Čech Jiří	19. 8.
Malásek Filip	19. 8.
Košťálová Martina	21. 8.
Sedláček Adam	21. 8.
Němcová Petruše	22. 8.
Toušek Daniel ml.	22. 8.
Toušek David	22. 8.
Novotný Radislav	24. 8.
Bartoš Petr	25. 8.
Fialová Rut	25. 8.
Molnár Martin	26. 8.
Němec Jan Ing.	26. 8.
Sedláčková Daniela	26. 8.
Pavlíček Martin	29. 8.

Mimořádná shromáždění

Biblické hodiny v létě – jako i v minulých letech se budeme scházet dohromady s žižkovským sborem. Po celý červenec až do 2. srpna každou středu na Žižkově a pak každé úterý do konce srpna v Soukenické. Začátky budou vždy v 18.30 hodin.

Sbor CB Žižkov (Koněvova 24)

středa 5. 7. Tomáš Trávníček
středa 12. 7. Michal Žemlička
středa 19. 7. Bronislav Kaleta
středa 26. 7. Bronislav Matulík
středa 2. 8. Bronislav Kaleta

Sbor CB Praha 1 (Soukenická 15)

úterý 8. 8. Tomáš Trávníček
úterý 15. 8. Michal Žemlička
úterý 22. 8. Radislav Novotný
úterý 29. 8. Radislav Novotný

Celopražská letní mládež – v červenci i srpnu se budou mládežníci z pražských sborů scházet pravidelně každé pondělí v 18.30 hod. ve Sboru Církve bratrské v Praze 5 na Smíchově.

Pravidelná setkání v našem sboru o prázdninách

Neděle	10.00	Nedělní bohoslužba našeho sboru
Úterý Středa	18.30	Setkání nad biblí – v srpnu v Soukenické – v červenci na Žižkově

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.30	Kaple za cukrárnou S. K. Neumanna 88, Kralupy nad Vltavou další informace: cb.cz/kralupy

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXVII
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Jan Němeček, Blahoslav Marek
tel.: 724 285 687, 222 312 534 ▪ e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1>